

Raspunderea Internationala Penala

Acest **curs** prezinta **Raspunderea Internationala Penala**.

In acest PDF poti vizualiza cuprinsul si bibliografia (daca sunt disponibile) si aproximativ doua pagini din documentul original.

Arhiva completa de pe site contine un fisier, intr-un numar total de **60 pagini**.

Fisierele documentului original au urmatoarele extensii: doc.

Cuprins

Secțiunea I

Considerații generale cu privire la răspunderea internațională. Noțiunea de răspundere în dreptul internațional

Secțiunea II

Evoluția dreptului internațional penal. Definirea noțiunii de drept internațional penal

Secțiunea III

Răspunderea internațională penală

3.1. Fundamentul răspunderii internaționale penale

3.2. Considerații privind determinarea subiectelor răspunderii internaționale penale

3.3. Persoana fizică, subiect al răspunderii internaționale penale

3.4. Răspunderea internațională penală a persoanelor fizice, în calitate de organe ale statului

3.5. Răspunderea statului pentru actele persoanelor particulare

Secțiunea IV

Principiile răspunderii penale în dreptul internațional contemporan

4.1. Principiul legalității încriminării infracțiunilor și al legalității pedepselor

4.2. Principiul represiunii universale

4.3. Principiul imunității de jurisdicție

4.4. Imprescriptibilitatea crimelor contra păcii, a crimelor de război și a crimelor contra umanității

4.5. Principiul legitimei apărări

Extras

Secțiunea I

Considerații generale cu privire la răspunderea internațională. Noțiunea de răspundere în dreptul internațional

Dreptul internațional public a apărut și s-a dezvoltat datorită necesității formării unui cadru ordonat de manifestare a relațiilor internaționale. Rolul determinant al dreptului internațional public este de a contribui la dezvoltarea armonioasă a comunității internaționale, asigurând funcționarea acesteia și, totodată, de a-și aduce aportul la prevenirea și soluționarea conflictelor care afectează această comunitate.

Problema răspunderii internaționale este fundamentală pentru comunitatea internațională, de al cărei mod de definire și angajare depinde, într-o măsură hotărâtoare, ordinea internațională.

Răspunderea internațională - instituție juridică complexă - garantează eficiența dreptului internațional, îndeplinind, dincolo de particularitățile fiecărei forme de răspundere, importante funcții în dreptul internațional: legalitatea internațională, garantarea ordinii publice, dezvoltarea acestora.

Importanța instituției responsabilității internaționale este atestată de atenția care s-a dat acesteia la nivelul forurilor internaționale, regula general acceptată fiind că subiectele de drept internațional își angajează răspunderea internațională prin săvârșirea unor acte ilicite, fiind responsabile pentru nesocotirea normelor de drept internațional ori pentru nerespectarea angajamentelor juridice asumate pe cale convențională.

În dreptul internațional public, prin răspundere se înțelege obligația celor care au încălcat normele acestuia de a suporta consecințele conduitei lor ilicite, obligație impusă sub forma sancțiunilor stabilite de către alte state. Potrivit unei alte definiții, responsabilitatea internațională constituie o instituție juridică în virtutea căreia statul căruia îi este imputabil un act ilicit potrivit dreptului internațional, datorează reparație statului împotriva căruia a fost săvârșit acest act.

Se poate, deci, concluziona, că răspunderea internațională constituie instituția dreptului internațional public în temeiul căreia statul sau alte subiecte ale dreptului internațional, sunt răspunzătoare față de statul lezat prin aceste fapte, ori față de toate statele lumii, în cazul crimelor internaționale.

În prezent, dreptul internațional public nu deține un instrument juridic general pentru instituirea unui cadru adecvat de reglementare a instituției răspunderii, în ansamblu, fapt pentru care regulile specifice răspunderii internaționale au un caracter precumpănitor cutumiar, în dreptul convențional fiind abordate doar incidental probleme de responsabilitate.

Secțiunea II

Evoluția dreptului internațional penal. Definierea noțiunii de drept de internațional penal

Un loc important în cadrul răspunderii internaționale îl ocupă răspunderea penală, răspundere care revine subiectelor de drept ca urmare a săvârșirii oricărui fapt internațional ilicit care lezează ordinea juridică internațională, indiferent de originea regulilor de conduită încălcate, cutumiară sau convențională.

Dreptul internațional penal constituie o ramură a dreptului internațional public, al cărui rol este asemănător celui al dreptului penal în ordinea internă. Instrumentele juridice specifice dreptului internațional penal stabilesc faptele care aduc atingere intereselor superioare ale comunității internaționale.

Potrivit opiniei unor autori , dreptul internațional penal s-a constituit ca ramură de sine stătătoare a dreptului internațional public după terminarea celui de-al doilea război mondial, momentul nașterii acestuia fiind considerat tragerea la răspundere penală a criminalilor de război și a celor care au săvârșit crime împotriva păcii și securității internaționale prin declanșarea și purtarea războiului de agresiune.

O cercetare a materiei relevă, însă, faptul că anumite elemente ale dreptului internațional penal au apărut cu mult înainte de finele celui de-al doilea război mondial. Astfel, primele norme specifice dreptului internațional penal sunt legate de război, întrucât dreptul internațional în sine s-a dezvoltat inițial ca un drept al războiului și ulterior ca un drept al cooperării pașnice a statelor suverane.

.....
.....
.....

Documentul complet de 60 pagini il poti citi daca il descarci din Biblioteca.RegieLive.ro

Imagini din documentul complet:

Agresivitatea se pedepsea atât în cazul războaielor cât și în cazul lipsei unei declarații de război. Carta definea crimele de război, în mod clar, ca violarea de legi și obiceiurilor războiului.

Proceduri

Carta Tribunalului Militar, regulile de procedură și regulile privind responsabilitatea acuzării au pedepzit cauză pe baza și aplicare de instanțe sau instanțe cu cele expuse în Statutul Tribunalului Militar Internațional de la Nürnberg.

Hotărârile sentințelor

Carta Tribunalului Militar Internațional pentru Extremul Orient nu prevedea caracterul definitiv sau nerevocabil al hotărârilor instanțelor, fiind o sursă bună de studiu înregistrarea hotărârilor pronunțate. Hotărârile erau revizuite la nivelul comandanților asupra ai forțelor aliate din Extremul Orient, acesta având dreptul de a le modifica.

Tribunalul Militar Internațional de la Tokio și-a început activitatea la data de 12 noiembrie 1948, pronunțând hotărâri prin care 7 persoane au fost condamnate la moarte, 11 persoane au fost condamnate la închisoare pe viață și 7 persoane la deținuțe pe viață.

2.4. Tribunalul Militar Național

În contextul analizei și evaluării tribunalelor militare, trebuie, totuși, menționată constituirea unor tribunale naționale cu scopul de a pedepsi și condamna crimele de război în temeiul legilor naționale, pentru a fi reprezentativă față de legile și obiceiurile războiului.

Până la sfârșitul anului 1948 au fost arestate 7109 persoane pentru săvârșirea unor crime de război, dintre care fac parte și persoanele trimise în fața tribunalelor militare de la Nürnberg și Tokio, pentru fapte deosebit de grave.

În urma proceselor desfășurate, au fost condamnate 366 persoane, alte 924 fiind achitate. Din procesele instanțelor de condamnare la moarte în 3119 din cazuri, 2667 persoane au fost condamnate la închisoare, 2499 de cazuri au rămas pe rol, iar 33 dintre încălțap și-au terminat.

Cele patru puteri învingătoare au judecat, până la sfârșitul anului 1958, un număr de 15225 de persoane pentru săvârșirea unor crime de război, în majoritatea cazurilor pronunțându-se sentințe de condamnare la 25 de ani închisoare. După anul 1958 au mai fost deschise și judecate mai multe persoane pentru crime de război, în special în Franța și în Republica Federală Germană.¹⁷

Concluzii

Tribunalele militare internaționale de la Nürnberg și pentru Extremul Orient au fost supuse unor numeroase critici, referitoare în special la problema imparțialității actului de justiție.

Această problemă, așa cum s-a arătat în studiile anterioare ca obiect al investigației ad-hoc, a avut profunde rădăcini negative asupra unor principii fundamentale, cum este, în special, principiul independenței judecătorești, principiul atribuției și principiul neceterității. În acest sens, este greu de înțeles Organizația Națiunilor Unite, organizație universală la care stătea să se adreseze în vederea apărării valorilor superioare ale comunității internaționale, să fi înregistrat consecvența procesului, după al doilea război mondial, pentru crearea unei instanțe internaționale.

2.5. Tribunalul Internațional pentru fosta Iugoslavie

Generalități

Instanță provizorie a Comisiei de drept internațional în cadrul O.N.U. referitoare la Statutul pentru a Curtea criminală internațională și Protocolul Codului contra păcii și securității umanității, concepute în sensul următorilor cinci de al doilea război mondial, nu și-au găsit finalitatea practică, soluția unei instanțe penale internaționale cu caracter ad-hoc a fost adoptată pentru pedepzirea autorilor crimelor comise pe teritoriul fostei Iugoslavii în conflictele izbucnite între sârbi, croați și musulmani, după anul 1998.

Consiliul de Securitate, prin numeroase rezoluții adoptate în perioada 1992 - 1993, a condamnat gravul încălcare al drepturilor omului și normelor dreptului umanitar cu care s-au jucat condițiile practice în faza apăsătoare a războiului. După rezoluția 818 din aprilie

¹⁷ Dinstein, Mendel, *Dreptul păcii*, Editura All Book, București, 1998, p. 730

comenzi pentru respectarea dreptului internațional umanitar, încălcările normelor internaționale s-au perpetuat, determinând reacția comunității internaționale.

Prin Rezoluția 780 din 13 iulie 1992 Consiliul de Securitate a atras atenția tuturor părților aliate în conflict că trebuie să se conformeze obligațiilor arătate pentru dreptul internațional umanitar și că persoanele care ordonă sau comit încălcări grave ale Convențiilor de la Geneva sunt direct răspunzătoare în mod individual pentru aceste încălcări. Prevederile acestei rezoluții au fost reafirmate și dezvoltate în Rezoluția 791 din 13 august 1992.

La 6 octombrie 1992, prin Rezoluția 780, Consiliul de Securitate dispunea demisia de către secretarul general al O.N.U. a unui comitet de expert, care avea rolul de a analiza datele furnizate din Iugoslavia asupra încălcărilor grave ale normelor dreptului internațional umanitar și să întocmească un raport, raport care a fost prezentat la 9 februarie 1993.

Concluzii

Constituirea unui Tribunal internațional care să judece persoanele responsabile de încălcările ale dreptului internațional umanitar comise după anul 1945 a fost stabilită prin Rezoluția 808 a Consiliului de Securitate al O.N.U., la 22 februarie 1993, pe baza raportului secretariatului general. Secretariatul general era rugat să prezinte propuneri concrete în vederea implementării efective a acestui hotărâre, în afară de considerarea propunerii prezentate de statele membre ale O.N.U.

Stăruie efectuate de secretariatul general au relevat existența unor probleme complexe și deosebit de variate, formulate de generalul comandan, de expert și de organizația internațională neguvernamentală.

Temeiul juridic al constituirii unei instanțe de instanțe a constituit una dintre principalele probleme ridicate. Ca urmare, s-a pus întrebarea dacă un astfel de organism judiciar poate fi creat prin rezoluție a Consiliului de Securitate, care nu are atribuția legală de problemă juridică, fiind organ constituțional politic.

În acest sens, una specializată sa considerat că instanța creată este mai mult un organism politic decât unul juridic.

Mai multe detalii se gasesc in [pagina documentului din Biblioteca.RegieLive.ro](https://www.regielive.ro)